

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΚΕΙΝΗ. — Δεν έχουμε σχεδόν τίποτα να φάμε. Μονάχα λίγο τυρί κι' ένα-δυό βερύκοκα. Φτάνουν;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Α, μπά! Τότε πρέπει να πάω στο χωριό για να φωνάσω.
ΕΚΕΙΝΗ. — Μόνος σου;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Βέβαια.
ΕΚΕΙΝΗ. — Πάμε, Γιώργο μου, μαζί;



Το φούρναρη, το μπακάλη, το χασάπη...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πάμε.
ΕΚΕΙΝΗ. — Έτσι θα περάσει κι' η ώρα μας λιγάκι.
(Στο δρόμο. Η σκόνη και η ζέστη τους έχει τελειώσει.)
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έγκοκκίνισες σαν παπαρούνα, άγγελέ μου!
ΕΚΕΙΝΗ. — Και σ' σαν τριαντάφυλλο!...
(Σιωπή. Έξακολουθούν με κόπο το δρόμο τους. Μετά δέκα λεπτά σιωπηλής πορείας.)
ΕΚΕΙΝΗ. — Νά πάρουμε και μιά στάμνα με νερό κι' ένα ποτήρι. Πού να τρέχουμε κάθε ώρα στο ποταμάκι, να πίνουμε με τὰ χέρια μας!... Έδώ πρέπει ένας άνθρωπος να μάζευε κοβαλάη με τους τενεκεδες νερό για να σβήνει τη φωτιά μας. Θέλουμε και λίγο σαπούνι, πού βρωμήσαμε. Και να ρωτήσουμε και για κανένα σπιτάκι μοναχικό εκεί στο χωριό!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Α! Σάν πολλά γυρεύεις. Το σπίτι θέλει νοίκι...
ΕΚΕΙΝΗ. — Ένα φτηνό, Γιώργο μου, κι' όχι με πολλά έπιπλα. Νά, ένα κρεβάτι για μάζ και κανά-δυό καρέκλες...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τι τις θέλεις τις καρέκλες!... Η άγκαλιά μου φτάνει για να κάθεται...
ΕΚΕΙΝΗ. — Μά πως θα κάθονται στην άγκαλιά σου!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θα σέ κρατώ στα γονατά μου, σαν μικρή-μικρή κοκλίτσα!...
ΕΚΕΙΝΗ. — Μά θα κορυφώσαι!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έγώ να κορυφωτώ από το βάρος σου!... Ποτέ!
ΕΚΕΙΝΗ. — Μά θα μουδιάσουνε τὰ πόδια σου!... Θα πάνουμε άγγίλωσι!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άν εν' έτσι, δέχομαι ν' αγοράσουμε μιά μονάχα καρέλα... Θα καθόμαστε μαζί πάνω σ' αυτή.
ΕΚΕΙΝΗ. — Βέβαια, βέβαια! Η άγάπη μας θ' αναληρώνη όλα τ' άλλα!
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ο,τι πεις εσύ, άγάπη μου. Θυσία να γίνω εγώ για σένα!...
ΕΚΕΙΝΗ. — Τότε ν' αγοράσουμε κι' ένα τραπέζακι για να τρώμε και ν' άκοιμάμε πάνω τὸ ψωμί μας. Και τίποτε, τίποτε άλλο!...
Εκείνος. — Η άγάπη μας θα τὰ αναληρώνη όλα.
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πάμε, τέλος πάντων, και θα δούμε.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΗΜΕΡΑ

(Στο χωριό, στο μικρό σπιτάκι πού νοίκιασαν).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Καλά εινε εδω.
ΕΚΕΙΝΗ. — Ωραία. Βλέπουμε και κόσμο.
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Κι' όλα εδω εινε κοντά μας. Ο,τι θέλουμε το βρισκουμε. Μπακάλης, φούρναρης, χασάπης...
ΕΚΕΙΝΗ. — Βέβαια, βέβαια... Όχι να ξεποδαριάζομαστε κάνοντας τόσες φορές δρόμο!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Καλή εινε κι' η έξοχη, μιά δεν μπορεί κανείς, βρε αδελφέ, να ζήσει πάντα στην ερημιά!...
ΕΚΕΙΝΗ. — Τι λές, καλέ; Πήγα να πεθάνω τρεις ημέρες!... Ζωή ήταν εκείνη η καταδίκη!
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ξέρεις τί λέω; Τι ώραία πού θα ήταν, άν...
ΕΚΕΙΝΗ. — Τι άν;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άν ήταν εδω ο Τάκης και η Έλενίτσα!...
ΕΚΕΙΝΗ. — Ωραία ιδέα! Δεν τους γράφεις;



Θά μου κάνη συντροφιά η κυρά-Θανάσινα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τι να τους γράψω; Δεν πάω καλύτερα ο ίδιος να τους προσκαλέσω...
ΕΚΕΙΝΗ. — Άιντε, πήγαινε!
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δεν σέ πειράζει πού θα μείνης κάμποσες ώρες μόνη σου, ε;
ΕΚΕΙΝΗ. — Μπά! Τι να με πειράξει; Έχω για συντροφιά μου την κυρά-Θανάσινα. Άιντε, πή-

γαίνε!... Θα περάσουμε ώραία!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Το μεσημέρι, αν άργήσω λιγάκι, να μην άνησυχήσης. Μπορεί ναρθω με τη σουστα, αν δεν προφτάσω με τὸ σιδερό-δρόμο.

ΕΚΕΙΝΗ. — Καλά, καλά, όπως μπορούσεις.
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Λοιπόν, γειά σου.
ΕΚΕΙΝΗ. — Ωρα καλή.

(Φιλιούνται).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γειά σου, άγγελέ μου!
ΕΚΕΙΝΗ. — Άιντε στο καλό. Α! Γιώργο, Γιώργο!
ΕΚΕΙΝΟΣ, (έπιστρέφων). — Τι εινε;
ΕΚΕΙΝΗ. — Νά σου πῶ. (Πάει κοντά του. Πιάνει τρυφερά τὰ χέρια του και τὸν λέει παρακλητικά:)
Θά μου κάμης μιά χάρι;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τι χάρι;
ΕΚΕΙΝΗ. — Μου παίρνεις λίγη πούδρα κι' ένα βαζάκι κοιλ-κρέμ; Έγινε έλειπει από τον ήλιο κι' από τον άερα. Δεν είμαι πειά να με δῆ άνθρωπος.
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σου παίρνω. Θέλεις τίποτε άλλο; Λέγε γιατί βιάζομαι.
ΕΚΕΙΝΗ. — Όχι, τίποτε!... Γειά σου.



Κοντεύαμε ν' άργιέψουμε στην ερημιά...

(Σε λίγο).
ΕΚΕΙΝΗ. — Γιώργο! Γιώργο!
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ω, σκοτούρα είσαι. Άφησε με να φύγω, τέλος πάντων!...
ΕΚΕΙΝΗ. — Μά έχεις καιρό. Τι βιάζεσαι;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Με συγχωρείς! Θά φύγη ο σιδερόδρομος. Λοιπόν, τι θέλεις;
ΕΚΕΙΝΗ, (στενοχωρημένη). — Πήγαινε, δεν θέλω τίποτε, άφου σ' ένοχλώ!...
ΕΚΕΙΝΟΣ, (κοντοστέκοντας φουρκισμένος). — Νά τα μας!... «Σ' ένοχλώ!» Δεν μ' ένοχλείς, αλλά σου λέω ότι εινε η ώρα πού φεύγει ο σιδερόδρομος. Έλα, λοιπόν!... Τι περιμένεις;
ΕΚΕΙΝΗ. — Ηθέλα να περνούσες από τη μωδιστρα μου και να της έλεγες γρήγο μιά μέρα να μου κάνη έκεινο τὸ φρέμα τὸ ζοέμ... Το ήθελα να εινε έτοιμο για να πάμε και ζαμιά βραδεία στο θέατρο. Δεν έχω φρέμα να φορέσω!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θεάτρο!... Θέλουμε παραπάνο από έκατόν πενήντα δραχμές για να πάμε!... Το σκέφτηκες καλά;
ΕΚΕΙΝΗ. — Έ, άς πάμε, καμμένα, μιά βραδεία κι' έπεις στο θέατρο. Στερομυθεθα από τίποτε άλλο και έξοικονομηθε τα λεπτά!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Καλά, τέλος πάντων, θά περάσω κι' από τη μωδιστρα. Έλα... Φεύγω!...
ΕΚΕΙΝΗ. — Φύγε. Στο καλό!... Α, Γιώργο!... Γιώργο!
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Α, μιά απέλπισία είσαι! Τι θές;
ΕΚΕΙΝΗ. — Μιά μικρούλα χάρι, σέ παρακαλώ, άκούμα!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Για τ' όνομα τὸυ Θεού!... Λέγε μου, τί θές; Μ' έσκασες.
ΕΚΕΙΝΗ. — Όχι τίποτε σπουδαίο. Γιώργο μου... Δυό-τρεις φουρκέτες, σέ παρακαλώ, για τὰ μαλλιά μου!...
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Για δυό-τρεις καληφουρκέτες, ήταν άνάγκη να με γυρίσης πίσω, χριστιανή μου!... Σκοτούρα, είπα, είσαι. Γειά σου!
ΕΚΕΙΝΗ, (θυμωμένη λίγο). — Γειά σου!...

ΠΕΜΠΤΗ ΗΜΕΡΑ

(Έκεινος κι' εκείνη, ο Τάκης κι' η Έλενίτσα).
ΕΚΕΙΝΗ, (πρός τον Τάκη και την Έλενίτσα, μ' άνακούφισι). — Έπί τέλους, αδελφέ, είδαμε άνθρωπος! Κοντεύαμε ν' άργιέψουμε εδω στην ερημιά! Δεν βλέπαμε παρά σαύρες, ζουζούνια και σαλιγκάρια...



Δεν βλέπαμε παρά σαύρες, ζουζούνια και σαλιγκάρια...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τώρα δεν έχετε να τὸ κοινησετε από δω. Όλο τὸ καλοκαίρι θά τὸ περάσουμε μαζί.
ΕΚΕΙΝΗ. — Α, βέβαια. Κι' εγώ είμαι σύμφωνη.
ΤΑΚΗΣ. — Σας παρακαλούμε, να μη σάς ένοχλήσουμε!...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:
Τὸ τέλος.